

[Jytte Andersen]

Et stigende antal borgere henvender sig med klager over en ualmindelig lang ventetid på henholdsvis afgørelser fra revaliderings- og pensionsnævn samt efterfølgende afgørelser.

Som eksempel har sagsbehandlingen i en konkret sag varet 18 måneder, og klienten har herefter fået besked på mindst 1 års ventetid i forbindelse med ankeafgørelsen.

Svar (30/10 86):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg forstår spørgsmålet således, at det – ud over den aktuelle sagspukel – er den aktuelle ekspeditionstid i Ankestyrelsen, der ønskes oplyst.

Det fremgår af oplysninger, jeg har modtaget fra Den Sociale Ankestyrelse, at der ved indgangen til oktober 1986 verserede i alt ca. 8.700 sager i styrelsen. Det er dog kun ca. 3.000 af disse sager, som med rimelighed kan kaldes en sagspuke, idet en stor del af de verserende sager til stadighed vil bero på fremkomsten af akter fra underinstansen samt nye eller supplerende oplysninger, som Ankestyrelsen indhenter.

Det fremgår videre af de oplysninger, jeg har modtaget, at den forventede gennemsnitlige sagsbehandlingstid i Ankestyrelsen for nye sager for tiden er ca. 7 måneder, men at der vil være en del spredning omkring dette gennemsnit, som bl.a. hænger sammen med den tid, der hengår med indhentelse af supplerende oplysninger i den enkelte sag.

Jeg kan endvidere oplyse, at Ankestyrelsens sagsbehandlingstid er blevet ganske væsentlig forkortet, idet sagsbestanden – på trods af en stigning i sagstilgangen – er nedbragt med ca. 2.000 sager siden udgangen af september 1985.

Spm. nr. S 123

Til *industriministeren* (23/10 86) af:

Dohrmann (FP):

»Var det hensigten, at lov om begrænsning i stigning i avancer og priser af 30. marts 1985 skulle virke som avancenedgangslov?«

Begrundelse

Cigaretter har en fast udsalgspris med lille avance (5,9 pct. ved køb af 40 kartoner). Ved

regeringens påskeindgreb blev afgiften forhøjet med 9 pct. med tilsvarende større investering for den handlende. Avancen derimod faldt til 5,3 pct.

Den større investering, de handlende nødvendigvis må foretage for at være skatteopkrævere for staten, skal finansieres af de handlende til en rente på ca. 12 pct. uden mulighed for dækning af denne udgift, hvilket især er en hård belastning for mindre erhvervsdrivende.

Svar (31/10 86):

Industriministeren (Nils Wilhjelmsen):

Ifølge § 1 i avancebegrænsningsloven kan den enkelte virksomhed forhøje den senest før den 27. marts 1985 lovligt beregnede absolutte bruttoavance med, hvad der medgår til omkostningsstigninger, som er indtruffet siden den seneste prisfastsættelse, og som er en følge af stigninger i en række omkostninger m.v., som er nærmere angivet i loven, bl.a. øgede finansieringsomkostninger.

Der skal være tale om en samlet stigning i disse omkostninger, således at eventuelle fald i visse af omkostningerne skal modregnes i stigninger i andre omkostninger.

Monopoltilsynet har over for mig oplyst, at på områder med faste detailavancer, således som det er tilfældet ved salg af cigaretter, lægges det til grund, om der for den samlede omsætning af varen kan dokumenteres sådanne stigninger. På grundlag af henvendelser fra detailhandelens organisationer behandler Monopoltilsynet spørgsmålet om forhøjelse af detailavancen for tobaksvarer. Detailavancen for cigaretter er senest forhøjet pr. 9. september 1985 med 1,76 pct. Denne forhøjelse er beregnet på grundlag af kalkulationer fra detailhandelens organisationer over dagligvarehandelens gennemsnitlige omkostningsstigninger *eksklusive* ændringer i finansieringsomkostninger. Inddragelse af finansieringsomkostningerne ville imidlertid næppe have ført til et højere omkostningstilæg, idet den gennemsnitlige effektive udlånsrente i pengeinstitutterne for en kassekredit er faldet med 3 procentpoint i forhold til niveauet umiddelbart forud for avancebegrænsningslovens ikrafttræden.

Spm. nr. S 126